
PROLOG

DOHODA

(V pravý čas konec
Chrupáka Kostizrava)

Tu noc, kdy Chrupák Kostizrav došel včasné smrti, zářil nad Drbákovem úplněk.

Místní lidé utvořili kolem mrtvolky kruh a pořád ještě nedokázali uvěřit, co se vlastně stalo.

„Opravdu... opravdu je po něm?“

„Těžko říct.“

„Nehejbe se... Šfouchněte do něj, ať máme jistotu.“

„Šfouchněte si do něj sám.“

„Já? Ani náhodou! Já... já nemám šfouchátko.“

„Tak si pučte moje.“

„Když máte šfouchátko, tak proč ho nešfouchnete sám?“

„Já šfouchal celej den a všude možně! Mám už šfouchací ruku hrozně unavenou!“

„*Nikdo nikoho šfouchat nebude,*“ zasyčel zvláštní hlas. Lidi z městečka se otočili, dovnitř kruhu proklouzl jako had hubený čahoun v dlouhém bílém plášti a stanul nad mrtvolou Chrupáka Kostižrava.

„Máme přece *dohodu,*“ prohlásil ten čahoun. „Kostižrav teď díky mému neskonale smrtícímu jedu přestane obtěžovat Drbákov – a já si přišel vzít, co mi patří.“

Lidé z městečka nervózně popošli od mrtvoly, načež si drbákovský starosta narovnal kravatu a předstoupil.

„Ale – ale jistě, vážený pane. Je váš,“ prohlásil. „Ale co s ním chcete dělat?“

V září měsíce se chlapíkovi zablýskla ještěří očka.

„To je moje věc,“ opáčil. „Uzavřeli jsme dohodu a je zbytečné se ještě na něco ptát.“

„Ale samozřejmě,“ uznal starosta a zacouval do davu. „A moc vám děkujeme za pomoc... *pane profesore.*“

„Ještě neděkujte,“ odtušil ten člověk a začal mrtvolu sám tahat do svahu. „Ještě jste Chrupáka Kostížrava neviděli naposled. Á-HAHA-HAHAHÁ!“